

Aldous Huxley

Minunata lume nouă

Ediția a IV-a

Traducere din limba engleză și note
de Suzana și Andrei Bantaș

POLIROM
2016

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Aldous Huxley, *Brave New World*

Copyright © 1932, 1946 by Aldous Huxley
All rights reserved

© 2003, 2011, 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © iStockphoto.com/piskunov

www.polirrom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

HUXLEY, ALDOUS

Minunata lume nouă / Aldous Huxley. Ed. a 4-a; trad. din lb. engl.
și note de Suzana și Andrei Bantaș. – Iași : Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-6070-4
ISBN ePUB: 978-973-46-4108-6
ISBN PDF: 978-973-46-4109-3

I. Bantaș, Suzana (trad.)
II. Bantaș, Andrei (trad.)

821.111-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

— Îmi amintește de Ritualul Comunitar al unei caste inferioare, ii zise Lenina lui Bernard.

Dar ceea ce se întimplă puțin mai tîrziu mai semăna doar vag cu acea solemnitate nevinovată. Căci, dintr-o dată, de prin încăperile acelea rotunde de sub pămînt începu să roiască o trupă de monștri însărcinători. Purtind măști hidioase sau avînd fețele vopsite în aşa fel încît nici să nu mai aducă a oameni, aceștia năvăliseră de jur-imprejurul pieței și țopăiau într-un picior – cu mers șchiopătat ca de infirmi, cîntind în timp ce se învirteau tot mai repede și mai repede în cerc. Și tobole își schimbaseră și își întreizeră ritmul, încît ajunseră ca bătăile inimii pe care le auzi în timpane cînd ai febră; iar multimea începuse să cînte tot mai tare împreună cu dansatorii; mai întii o femeie scosese un țipăt, apoi alta și iar alta, înfiorător, de parcă cineva ar fi vrut să le omoare. Brusc, conducătorul dansatorilor se desprinse din rîndurile lor, alergă la un cufăr mare de lemn aşezat în picioare la un capăt al pieței și, ridicîndu-i capacul, scoase afară o pereche de șerpi negri. Din multime izbucni un urlet și toți ceilalți dansatori se repeziră către conducător, cu miinile întinse. El aruncă șerpii primilor veniți, apoi își afundă miinile în cufăr căutînd și alții. Scotea mereu și arunca în multime șerpi negri, și maronii, și bălătași. Apoi dansul reîncepu într-un ritm diferit. Se învirteau mereu cu șerpii în miini și cu mișcări șerpuitoare, cu o legânare unduioasă a genunchilor și a soldurilor. Iar și iar. Apoi conducătorul dădu un semnal și, unul după altul, toți șerpii fură aruncați pe jos în mijlocul pieței; de sub pămînt ieși un bătrîn care-i stropi cu mălai, iar apoi, din altă deschizătură, ieși o femeie și-i stropi cu apă dintr-un chiup negru. Apoi bătrînul ridică mâna și, în mod surprinzător, se așternu o tacere deplină, amenințătoare. Tobele încetară să mai bată, viața însăși părea ca se sfîrșește. Bătrînul arătă cele două răsuflători prin care se pătrundea în lumea subterană. Și încet, ridicate de miini nevăzute, din una din ele ieși poza

unui vultur, iar din cealaltă imaginea pictată a unui bărbat despuiat și răstignit pe o cruce. Cele două tablouri rămaseră astfel suspendate în aer, aparent ținându-se singure pe picioare, cu aerul că veghează. Bătrînul bătu din palme. Gol pușcă, afară doar de o fișie de bumbac care-i infășura șoldurile, un băiat de vreo opt-sprezece ani ieși din mulțime și rămase drept în fața bătrînului, cu mîinile încrucișate pe piept, cu capul aplecat. Bătrînul făcu asupra lui semnul crucii și se îndepărta. Băiatul începu să păsească încet de jur-imprejurul grămezii de șerpi care se zvircoleau. Tocmai încheiase primul cerc și-l începuse pe al doilea, cind înaintă spre el, răsărind dintre dansatori, un bărbat inalt, cu mască de lup de preerie și ținind în mînă un bici împletit din șuvîte de piele. Băiatul merse mai departe ca și cum nu i-ar fi observat prezența. Omul-coiot ridică biciul; urmă un moment lung de așteptare, apoi o mișcare iute, șuieratul biciului prin aer și sunetul puternic produs cind plesni pielea băiatului. Trupul acestuia se înfioră, dar el nu spuse nimic, continuă să înainteze cu aceiași pași lenți și constanți. Omul-coiot îl lovi încă o dată și încă o dată; la fiecare plesnit din mulțime se stîrni mai întii un icnet, apoi un geamăt adinc. Băiatul merse mai departe. Înconjură piața de două ori, de trei ori, de patru ori. Șiroia singele din trupul lui. Făcu al cincilea și al șaselea înconjur. Deodată Lenina își acoperi fața cu mîinile și începu să suspine.

— Ah, opriți-i, opriți-i! imploră ea. Dar biciul continua să cadă neierătător. De șapte ori la rînd. Apoi, deodată, băiatul se împletici și, tot fără să scoată vreun sunet, căzu înainte, cu fața în jos. Aplecîndu-se asupra lui, bătrînul îi atinse spina-rea cu o pană lungă, albă, o ridică în sus, aşa, împurpurată de singe, ca s-o vadă oamenii, apoi o scutură de trei ori deasupra șerpilor. Căzură de pe ea cîteva picături și deodată tobele izbucniră din nou într-un tumult de note speriate; mulțimea scoase un șipăt. Dansatorii se repeziră înainte, apucără șerpilor și fugiră din piață. Bărbați, femei, copii, întreaga

multime îi urmă. Peste un minut, piața era goală; rămăsese doar băiatul, cu fața în jos, acolo unde căzuse, nemîșcat. Dintr-o casă ieșiră trei babe și se opintiră din greu pentru a-l ridica de jos și a-l duce înăuntru. Pozele vulturului și răstignitului mai rămăseră o vreme să vegheze asupra satului pustiu; apoi, ca și cum ar fi văzut mai mult decât doreau, se lăsară încet în jos prin deschizăturile acelea și dispărură în lumea sub-pămînteană.

Lenina încă mai suspina:

— Vai, ce îngrozitor! repeta ea mereu, și nu se lăsa deloc alinată de vorbele lui Bernard. Vai, ce îngrozitor! Singele ăla! Trupul i se zgudui de un fior. Ah, e groaznic, și n-am la mine *soma*.

În încăperea interioară se auziră pași.

Lenina nu se clinti, rămase cu fața în mîini, absentă, fără să vadă nimic. Doar Bernard se întoarse.

Îmbrăcămintea tinărului care ieși acum pe terasă era de indian; dar șuvitele sale de păr erau blonde ca paial, ochii albaștri-spălăciți și pielea albă, deși bronzată.

— Bună ziua! Mai bine zis bună dimineața. Sînteți civilizați, nu? Veniți din Lumea de Afară, de dincolo de Rezervație, nu?

— Dar cine naiba...? începu uimit Bernard.

Tinărul oftă și clătină din cap:

— Un domn cum nu se poate mai nefericit. și arătind spre petele de singe din mijlocul pieței întrebă:

— Vedeteți pata aceea blestemată¹?

Glasul li tremura de emoție.

— „Mai bine-ți stă pilula-n gură, decât murdara-njurătură“, repetă mecanic Lenina fără a-și lua mîinile de pe ochi. Ce păcat că n-am la mine *soma*!

— Eu trebuia să fiu acolo, reluă tinărul. De ce nu m-au jertfit pe mine? Aș fi înconjurat piața de zece ori – și chiar

---

1. Shakespeare, *Macbeth* (actul V, scena 1, versul 35).

de douăsprezece și de cincisprezece ori. Palowhtiwa n-a izbutit să facă decât șapte ocoluri. De la mine puteau scoate de două ori mai mult singe. Să-mpurpureze talazurile nesfirșite ale mării¹.

Își desfăcu brațele într-un gest larg, iar apoi le lăsă cu disperare să cadă în jos.

— Dar n-au vrut să mă lase! Nu le plac din cauza feței mele prea albe. Întotdeauna a fost aşa. Întotdeauna.

Pe tînăr îl podidiră lacrimile, dar se rușină și intoarce capul.

Uimirea o făcu pe Lenina să uite că n-are *soma*. Își descoperi fața și pentru prima dată se uită în sfîrșit la necunoscut.

— Adică vreți să spuneți că ati *dorit* să fiți biciuit?

Fără să se întoarcă spre ea, tînărul încuvîintă din cap:

— De dragul acestui *pueblo* al nostru – ca să vină ploaia și să crească grinele. Și ca să le fac pe plac lui Pookong și Iisus. Și, pe urmă, ca să arăt că pot suporta durerea fără să pling sau să țip. Da! (Și deodată glasul lui căpătă o rezonanță nouă și el se întoarce spre ei îndreptindu-și trufaș umerii și chiar ridicîndu-și sfidător bărbia.) Ca să le dovedesc că sănt bărbat... Ah!

I se tăie respirația și râmase mai multă vreme cu gura căscată, fără o vorbă. Pentru prima dată în viață văzuse chipul unei fete cu obrajii care nu mai erau de culoarea ciocolaiei sau ca ai unui ciîine, al cărei păr era castaniu-roșcat și ondulat permanent, iar expresia ei (o noutate uluitoare!) trăda un interes binevoitor. Lenina îi zîmbea. „Ce băiat drăguț“, gîndeа ea, „și ce trup cu adevărat frumos.“ Tinărului îi năvăli singele în obrajii; coborî ochii, apoi îi înălță o clipă și, constatînd că ea încă îi zîmbește, fu atît de copleșit încit se văzu silit să se întoarcă și să se prefacă interesat de ceva aflat pe partea opusă a pieței.

1. *Ibidem* (II, 2, 62).

Întrebările lui Bernard izbutiră să creeze o diversiune. Cine? Cum? Cind? De unde? Cu ochii țintă la fața lui Bernard (căci atât de tare dorea s-o vadă pe Lenina zîmbind, încit nici n-avea curajul s-o privească), tinărul încercă să dea explicațiile cerute. Linda și cu el – Linda era *mama* lui (cuvîntul acesta o făcu pe Lenina să se simtă vizibil stinjenită) – erau străini în Rezervație. Linda venise de mult din Lumea de Afară, de mult, înainte de nașterea lui, cu un bărbat care era tatăl lui. (Bernard ciuli urechile.) Linda umblase de una singură prin munții aceia dinspre nord, căzuse într-o prăpastie și se rânise la cap. („Spune, spune mai departe!” îl îndemnă Bernard din ce în ce mai interesat.) Niște vinători din Malpais o găsiseră și o aduseseră în *pueblo*. Cît despre bărbatul care era tatăl copilului, Linda nu-l mai revăzuse. Se numea Tomakin. („Da, da, *Thomas* era numele mic al Directorului CIC.”) Probabil că fugise înapoi în Lumea de Afară, fără ea – un om rău și hain, fără suflet.

— Așa că m-am născut în Malpais, își încheie băiatul relatarea. La Malpais.

Și clătină din cap.

Ford, ce sordidă era căsuța aceea de la marginea satului!

Un spațiu plin de praf și gunoaie o despărtea de *pueblo*. Doi ciinci infometăți scormoneau scîrnnav prin resturile menajere de la ușă. Înăuntru, cind intrară, semiintunericul puțea și zumzăia de muște.

— Linda! strigă tinărul.

Din încăperea interioară o voce cam răgușită de femeie zise:

— Imediat.

Așteptată. În niște castroane așezate pe jos erau resturile unei mese, poate chiar și ale celei din ziua anterioară.

Se deschise ușa. Trecu pragul o blondă foarte corpolentă și rămase uitîndu-se la nou-veniți, cu gura căscată de uimire, pentru că nu-i venea să-și creadă ochilor. Lenina observă cu

dezgust că e îngrozitor de știrbă. Iar culoarea dinților pe care-i mai avea... o trecu un fior. Avea o gură mai urită chiar decât a bărbatului aceluia de adineauri. Și era atât de grasă! Și toate trăsăturile feței, obrajii căzuți ca niște pungi, după cum erau și ochii vineți și bolboșați. Și vinișoarele roșii de pe nas și ochii congestionatați! Și gîțul – gîțul acela! Și-și mai pusese și o pătură pe cap, o zdreanță murdară. Iar de sub tunica maro-nie, mai mult un sac, sinii aceia enormi, burta proeminentă, șoldurile. Ah, mult mai rău decât bărbatul acela, mult, mult mai rău! Și deodată ființa aceasta oribilă dădu drumul la un potop de vorbe și se repezi la ea cu brațele întinse și (Ford! Vai, Ford! era mai mult decât dezgustător, ii venea pur și simplu să vomite) ființa aceea își apăsa pe ea burta imensă, pieptul masiv și începu s-o sărute. Ah, Ford! S-o sărute, cu balele curgindu-i și mirosind atât de grețos, se vedea bine că nu făcuse baie în viață ei și pur și simplu duhnea a porcăria aceea infectă pe care o puneau în eprubetele din incubatoarele pentru Delta și Epsilon (nu, nu, nu putea fi adeverat zvonul acela despre Bernard), pur și simplu puțea a alcool. Se îndepărta de ea cît de iute putu.

Avea dinaintea ei o față deformată și contorsionată: ființa aceasta chiar plingea!

— O, Doamne, Doamne! Șuvoiul de cuvinte curgea amestecat cu suspine. Dacă ați ști ce mult mă bucur... după toți anii ăștia! O față civilizată. Da, și ce haine civilizate! Pentru că eu una am crezut că n-o să mai văd în viața mea o bluză de mătase artificială!

Și începu să pipăie mîneca Leninei. Avea unghiile negre.

— Vai, și ce șort adorabil din diftină de viscoză! Știi, draga mea, mai am încă hainele mele vechi, acelea cu care am venit, le-am păstrat într-o cutie. Am să vi le arăt mai tîrziu. Deși, bineînțeles că mătasea sintetică s-a mincat, e toată numai găuri. Dar ce cartușieră albă, frumoasă! Deși trebuie să recunosc că a dumneavoastră de marochin verde e mult mai drăguță.